

etablisementet paa Østgrønland, skal jeg ikke nægte, at jeg fuldt ud kan se, at vi her have den Blygt at hævde vor Højhedsret og udføre de Hverv, som denne Forpligtelse paalægger os, men at det skulde være Bejden at gaa, som her antydes, kan jeg ikke se. Den ærede Minister udtalte, at vi have Forpligtelse til at beskytte og hjælpe Befolkningen ved Angmagalik, saafremt vi ikke ville risikere, at andre Nationer træde til. Jeg vil dertil for det første sige, at jeg ved ikke, hvad Beskyttelse og Hjælp paa det Sted betyder. Jeg tror, at den bedste Beskyttelse vilde være, at vi lod Grønlænderne slippe og være fri for vort Samfund. Der er intet andet Land, der kan bemægtige sig det Sted, og ingen europæisk Stormagt vil komme derop med en Flaade. Den største Flaade og Krigsmagt vilde intet kunne udrette, den vilde ikke finde Grønlænderne, thi disse ville gaa ud paa Havet i deres Kajaker, og der vil ingen Europæer kunne følge dem. Og hjælpe dem! Skal det være til europæiske Nødvendighedsartikler; eller er det Missionen, der skal træde til, saaledes som Indenrigsministeren anførte? Det ved jeg ikke. Men naar det blev anført, at hvorvel vi havde betegnet vor Højhedsret over Landet, og Danmark var almindelig anset for at have besat disse Ryster, kunde vi dog risikere, at fremmede Magter traadte til og hjalp Grønlænderne, naar vi ikke gøre det, tror jeg ikke, at de løbe derop i en Fart; men selv om de skulde gøre det, have vi betegnet vor Højhedsret over denne Ryststrækning derved, at vi have sendt en Ekspedition derop, at vi have haft en Officer deroppe, som har hejset Flaget der, og det kunne vi gøre om igen, saa gaar ingen anden Magt hen og besætter det Sted, i alt Fald ikke uden at spørge, om vi have noget derimod. Svaret vilde da ubetinget blive, at vi have særdeles meget imod, at nogen blander sig deri, at nogen kommer der og driver Handel eller missionerer uden vor Tilladelse; thi det er netop en af de Maader, hvorpaa vi bedst beskytte denne Følkestamme, at alle holdes borte derfra, ogsaa vi selv. Skulde imidlertid en og anden være saa ivrig for absolut at saa fast Fod der oppe, saa var det tidnok at sige: Nej, skal der Europæere derop, saa kunne vi selv besørge det. Men den bedste Maade at beskytte den Stamme paa, er at hævde vor Højhedsret og vor Eneret i Kraft af de Beviser, vi paa Vestkysten have lagt for Dagen paa Gynt til at træde i Forbindelse med de raa Folk, idet vi have vist, at vi uden at tilintetgøre den kunne sætte dem i Forbindelse med Kul-

turen. Det er et fuldt berettiget Standpunkt, og jeg tror, at enhver Nation vil respektere det, og at der ingen Fare er for, at nogen skal gaa os i Bedene, naar vi hævde den Anskuelse. I øvrigt er der en anden Maade, hvorpaa man kan støtte Missionen, som jeg senere skal komme til. Først maa jeg tillade mig at imødegaa en Ytring af den ærede Indenrigsminister, som udtalte, at Forholdene paa Østkysten med Hensyn til Besejlingen ikke ere anderledes end paa Vestkysten. Nu ere Forholdene paa Vestkysten bekendte, og Ministeren sagde endog saa, at nu sejler man sikrere i Davisstrædet end andre Steder. Saaledes omtrent faldt Ordene, men han mente vel, at man der sejler lige saa sikkert som andre Steder. Jeg skal dertil sige, at saa vidt jeg kan skønne, tror jeg, at det vedblivende er at meget farligt Farvand at besjle. For 40 Aar siden forliste et af den grønlandste Handels Skibe der oppe; det blev borte med Mand og Mus. Om Bord paa Skibet var Inspektøren for den grønlandste Handel Holbøll og hans Søn. Man har aldrig hørt noget om dem. Den Gang var det meget farligt at passere Davisstrædet; men hidtil har i mange Aar den grønlandste Handel sejlet der med stor Fordel og ringe Tab, og hvorfor? Fordi man havde en Officersstand paa de grønlandste Skibe, som var opdragen der fra ung af og derfor havde erhvervet praktisk Erfaring og Kendskab til Stedet. Jeg kan imidlertid forstyre den ærede Minister, at disse Officerer sejlede med en høj Grad af Forsigtighed og Børnsomhed. I 1863 sendtes den første Ekspedition derop for at fortlægge og gøre de fornødne Arbejder til Betyggelse for Skibsfarten, og siden disse Ekspeditioner ere komne i Gang, er Kendskabet til Farvandet og til Naturforholdene blevet et saadant, at man nu ubetinget kan sejle med større Sikkerhed der oppe end for 30 Aar siden. Dette skyldes de Bestræbelser, der ere udførelde fra Marinens og Søfortartivets Side for at støtte Skibsfarten. Man er derved ganske anderledes kommen til Kendskab om Strømforskelene og andre Naturforhold, for ikke at tale om Rystforholdene. Men naar den ærede Minister siger, at man kan sejle der lige saa sikkert som andre Steder, saa maa jeg dertil bemærke, at hvis den ærede Minister havde faret til Søs, tror jeg ikke, at han vilde have sagt det, navnlig ikke, hvis han havde været saaledes stillet, at han skulde staa til Ansvar for Skibe og Mandskab; saa vilde han have sagt, at selv med de bedste Hjælpemidler er Davisstrædet et meget farligt Farvand at